

АЛЪН А. МАКФАРЛЪН

БЯЛАТА СКАЛА

КАУИЧАНИ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1981

chitanka.info

— Не — казал твърдо вождът на племето кауичан. — Няма да ти дам дъщеря си, дори да си син на морски бог. Знаеш, че и баща ти не дава съгласие за женитбата. Така трябва да бъде. Аз казах!

Младият морски бог се натъжил. Желаел красивата дъщеря на вожда на кауичаните повече от всичко друго, което някога бил пожелавал. Бащата на младежа, бог на морето, бил приятелски настроен към кауичаните и им помагал, когато техните канута навлизали в морето. В замяна кауичаните му давали множество богати дарове.

В онези отдавна отминали вече дни жилищата на кауичаните се намирали по брега на днешния остров Ванкувър в Британска Колумбия, където сега се издига град Сидней. Кауичаните знаели волята на своя вожд и не се отнасяли приятелски с младия морски бог, когато той идвал в тяхното село; за дъщерята на вожда било много трудно да остане насаме с младия бог-човек, който искал да се ожени за нея. Ала макар че вождът зорко бдял, двамата млади успели да се срещнат няколко пъти на брега след полунощ.

Въпреки че много обичала младежа, девойката се бояла от баща си. Страхувала се също и от онова, което младият мъж, с помощта на вълшебната си сила, би могъл да стори на баща ѝ и на цялото племе, в случай че го отпратят. Но тъй като наистина обичал девойката, младежът не желал да прилага силата си и да стори зло на племето и затова измислил друг начин да спечели момичето, без да загуби добронамереността на кауичаните.

След много луни вождът на кауичаните и неговите мъдреци склонили да дадат момичето на младия мъж само ако той хвърли огромната бяла скала, която се намирала близо до брега на морето, до един далечен залив. „Макар и син на морски бог, той няма да може да хвърли толкова далече тази грамадна скала“, мислел си вождът. Но не съзнавал какво може да направи силата на любовта, подпомогната от магическата мощ!

И тъй рано една сутрин, когато изгрявало слънцето, вождът, мъдреците и цялото племе се събрали на брега зад огромната бяла скала в очакване момъкът да стори невъзможното. Девойката стояла на брега до баща си, когато настъпил очакваният миг.

Момъкът застанал зад скалата. В сравнение със стройния младеж тя изглеждала още по-голяма. Поздравил той вожда и неговата дъщеря,

като вдигнал високо ръка, а после клекнал зад голямата бяла скала. Внезапно прозвучал странен шум, сякаш необикновено голяма вълна бълснала скалата; и когато младият бог-човек се изправил, изумените люде видели, че крепи високо над главата си скалната грамада. Забелязали как се издуват мускулите на ръцете и рамената му, сякаш щели да се пръснат. Затаили дъх, като видели как се огъват коленете му. „*Ђъњх*“ промълвили те, когато момъкът се изправил и запратил с всички сили скалата далече пред себе си.

Огромната бяла скала полетяла високо, напред към далечния залив, който днес се нарича Семиаму бей. След време тя сякаш забавила устрема си и всички, освен момъкът и девойката, повярвали, че няма да може да стигне до брега край залива. Но любовта и магията се обединили, както често става в индианските легенди. Огромната скала паднала на брега край залива, прекосявайки широкия пролив.

Момъкът се обърнал и тръгнал към вожда и неговата дъщеря. Строгото лице на вожда било почти усмихнато, когато момъкът поел ръката на девойката и двамата тръгнали надолу към брега. Там спуснали във водата едно кану и започнали да гребат, докато островът ги закрил от погледите. Продължили, докато стигнали до сушата, където била паднала огромната бяла скала, и решили да създадат свой дом в красивата местност, която я заобикаляла. Там заживели и станали родоначалници на племето семиаму.

Макар времето да е заличило всички спомени за този подвиг, някои стари дела още могат да влияят на настоящето. Нека да разгледаме легендата за бялата скала и нейното влияние върху днешните хора на Сидней. По време на едно скорошно празненство в град Бялата скала делегацията от Сидней настояла за връщането на бялата скала на Сидней, защото, обяснили те, е била хвърлена от това място.

— Да — съгласили се гражданите на Бялата скала, — но тя е паднала тук, и затова е наша, както е била през всичките тези години.

Думите се превърнали в заплаха и делегацията на Сидней побързала да си отиде, но преди това измерили скалата в Семиаму бей. Кметът на Бялата скала и сега продължава да се чуди на едно писмо от кмета на Сидней, с което официално се иска връщането на бялата скала. Поради това населението на Бялата скала зорко бди над скалата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.